

عنوان مقاله:

تفسیر پذیری تعاریف بلاغی (با تاکید بر تشبیه، استعاره تبعیه، استعاره مکنیه، کنایه، کنایه موصوف)

محل انتشار:

نخستین همایش ملی تحقیقات ادبی با رویکرد مطالعات تطبیقی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

رسول حیدری - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

نگاهی نو به تعاریف بلاغی نشان می دهد که برخی از این تعاریف جامع و مانع نیستند و نگاه تقلیدی مانع از آن شده است که این مباحث به شیوه ای انتقادی و تحقیقی تحلیل شود. نوشتار حاضر بررسی چند مبحث بلاغی است که به نظر می رسد می توان در تعریف آنها و شرایط و گستره ای که می توانند شامل شوند تجدید نظر کرد؛ از آن جمله لازم است که بین ادعای همانندی (تشبیه) و واحد انگاری تفاوت قائل شد و این دو را مقولاتی جداگانه لحاظ کرد. در بحث استعاره تبعیه، افعالی که در آنها برجسته سازی شده است (فورگراندینگ) عمدتاً زیرساخت تشبیهی ندارند و اطلاق استعاره بر آنها قابل تردید است. مواردی که در مبحث استعاره مکنیه از نوع وصفی آن قلمداد می شود، از طریق مجاز وصفی نیز توجیه پذیر است. در تعریف کنایه، نبودن قرینه صارفه و احتمال اراده معنای حقیقی قابل تشکیک است. در کنایه موصوف نیز، بسیاری از مثالها را می توان از طریق استعاره مصرحه مجرده توجیه کرد.

کلمات کلیدی:

بلاغت، مجاز، تشبیه، استعاره تبعیه، کنایه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/902175>

